

Úvodní vydání *The Occidental Quarterly* poprvé přineslo pravidelnou rubriku nových vydání projevů, esejí a článků, které už nejsou v tisku nebo nebyly nikdy předtím publikovány, kterou jsme nazvali *Koutek klasiků*. Slavný projev Enocha Powella z roku 1968, přednesený pro birminghamské Konzervativní politické centrum (West Midlands Area Conservative Political Centre), který vešel do dějin jako projev „Rivers of Blood“ („Řeky krve“), se v průběhu druhé poloviny 20. století vypíná jako jedna z nejrozhodnějších výzev na obranu západní kultury. Význam jeho poselství z něj dělá ideální volbu pro první kus připomenutý v *Koutku klasiků*. Přestože se prepis Powellovy řeči objevil na webu a v několika upravených monografiích, jeho dostupnost byla dosud spíše omezená.

Nedávno se pak do redakce *TOQ* dostala kopie rukopisu dalšího proslulého Powellova projevu pro Mladé konzervativce v manchesterské čtvrti Stretford z 21. ledna 1977. V něm Powell varuje své krajany před možnou hrozbou „politických násilností“ a vyhlídkami na rýsující se rasovou občanskou válkou, nedejde-li k dramatickému obratu imigrace barevných z kolonií britského Commonwealthu. Powell se ve své řeči hodně soustředil i na drakonická opatření Zákona o rasových vztazích z roku 1976, zejména pak paragraf 70, který poskytl úřadům nástroj ke „kriminalizaci rasismu“ a stíhání autorů „nenávislných projevů“ bez ohledu na úmysl. Stal se tak záminkou k zákazu projevů označených za „výhrůžné“ a „urážlivé“ a omezování činnosti nacionalistických a rasově smýšlejících skupin jako Národní fronta.

Ray Honeyford ve své studii *Britské komise pro rasovou rovnoprávnost (British Commission for Racial Equality)* píše:

Tato část zákona nejen že zapověděla projevy otevřeně rasového smýšlení, ale měla také zásadní dopad na obecné ovzduší smýšlení o celé otázce rasy a rasových vztahů. Napříště se tedy museli i dokonale ctihodní občané obávat o těchto otázkách vyjádřit jakékoliv mínění; výsledkem pak samozřejmě bylo to, že se důležitá témata spojená se skutečným stavem rasových vztahů a osudu či pokroku etnických menšin stala tabu. 1]

Powell příležitosti využil ke kritice zákona, který měl v následujících týdnech nabýt účinnosti a vyjádřil své rozhořčení nad tímto zjevným omezením svobody projevu. V projevu před Monday Club o čtyři měsíce dříve na začátku října 1976 Powell podle svého životopisce Simona Heffera „vyslovil vážnější varování ohledně budoucnosti než kdykoliv od svého slavného birminghamského projevu“:

Úryvek z Virgiliovy Aeneidy o řece Tibeře už sice dávno vstoupil do obecného jazyka, já se však zcela ne-metaforicky snažil vyjádřit své upřímné přesvědčení, že fyzický a násilný konflikt je v situaci, kdy původní obyvatelstvo sleduje neustále postupující zábor své země cizinci, s nimiž se neztotožňují, což pak platí i z druhé strany, dříve či později nevyhnutelný. Katastrofě masových násilností, tedy plodu rozděleného společenství, se lze vyhnout jedině tak jako ostatně všem ostatním katastrofám: odstraněním její hlavní příčiny. Tou je v tomto případě existence rozsáhlé asijské a africké populace a jistota, že se tato skupina v poměru ke zbytku společnosti bude do budoucna zvětšovat, jak vyplývá už jen z její stávající velikosti a složení. Je tedy nabíledni, že není cesty kupředu kromě takového umenšení stávajícího obyvatelstva, které přinejmenším postačí k odstranění vyhlídky na budoucí růst; jinými slovy zmenšit „cizí klín“ (*alien wedge*) (vypůjčuji si frázi proslulého soudce) v anglických městech a aglomeracích. 2]

Ve svém projevu před Monday Club vyzýval Powell britskou vládu, aby zavedla program dobrovolné repatriace a vyhradila na něj prostředky, které by jinak využila na rekonstrukci slumů v centrech měst. Za takto bez obalu pronesená slova se na něj snesla kritika ze všech stran a následující kontroverze – dokonce i v konzervativních kruzích – se stala živnou půdou pro řeč ve Stretfordu o čtyři měsíce později.

Britský týdeník *The Economist* vydal po tomto projevu úvodník, jehož autor se zamýšlel nad tím, zda by měl být Powell za své výroky stíhán:

Měl by snad být pan Enoch Powell trestně stíhán? O tom – nikoliv o budoucnosti rasových vztahů v Británii – se mluví po jeho projevu pro stretfordské Mladé konzervativce v Manchesteru z 21. ledna, v němž se s obecněznámým znovu podělil o svou vracející se noční můru. Ta jej podle všeho s přibývajícím věkem sužuje stále častěji a při každém novém převyprávění navíc nabývá hrozivější podoby. Tentokrát hovořil o možnosti rasové války, polarizujícím působení barvy i dopadech změny rasových zákonů... Předvídatelné, jistě. Ale je to skutečně na žalobu? 3]

Pohled na to, jak se západní země – a jedna z předních světových velmocí – vážně zabývá možností trestního stíhání významného státníka za otevřeně pronesená slova o otázce pro velkou část veřejnosti velmi důležité (tehdejší vrchní státní žalobce Sam Silkin skutečně zvažoval pro a proti možné obžaloby), byl ovšem jen předeheurou hniloby, jež Británii i zbytek Západu zevnitř rozežírá dnes. Posledních třicet let britské politické elity střídavě prosazují nebo tolerují barevnou imigraci a zároveň se snaží umlčet veškeré slovní i jiné projevy nesouhlasu s touto proměnou slavné a z drtivé většiny homogenní země na multikulturní, multietnickou zvrácenost. A přesto Powellovo varování i dnes nachází sluchu u obyčejných Angličanů, kteří mnohem lépe než jejich vládci chápou neblahý směr, kterým se jejich země vydala.

Poznámky:

Ray Honeyford, *The Commission for Racial Equality* (London: Transaction, 1998), s. 41-42.

Simon Heffer, *Like the Roman: The Life of Enoch Powell* (London: Weidenfeld & Nicholson, 1998), s. 778.

“Race: Clobber Powell?” *The Economist*, 29. ledna 1977, s. 19.

Redakční úvodník **Enoch Powell's Other Warning** vyšel v *The Occidental Quarterly* roč. 3, č. 3 (podzim 2003): s. 3-5.